

A MAGYAR PARASPORT NAPJA

„Milyen érzéseket is váltott ki belőlem?”

A Magyar Paraspport Napjáról harmadik éve emlékezünk meg az iskola keretein belül, igaz idén a járvány miatt kissé rendhagyó módon történt mindez. Mindhárom alkalommal számos sportágat megismerhettünk, olyan is volt, amit mi magunk is kipróbálhattunk, ami hatalmas élmény volt mindenkinek. Azonban nem csak néhány sportág elnevezésével, szabályával lettünk gazdagabbak, hanem az élethez kapcsolódó hasznos tanácsokkal is.

Minden egyes évben ellátogattak hozzánk paralimpikon sportolók, akik meséltek nekünk saját sportpályafutásukról, nehézségeikről, sikerélményeikről. Mindnyájan másként, ám hatalmas büszkeséggel beszéltek a bejárt útjukról. Elmesélték, hogy honnan indultak, és a lelki erejükkel hogyan érték el álmaikat. Amíg ezeket az élettörténeteket hallgattuk, akaratlanul is, de számos nagyon fontos dolgot értettünk meg.

Talán az egyik legfontosabb üzenetük az élethez való hozzáállás volt.

Egyrészt megtanították, hogy soha semmit se adjunk fel, mert még a legkilátástalanabb helyzetből is van kiút, csak az eszközt kell megtalálni hozzá, pont úgy, mint ahogy ők megtalálják azokat az eszközöket, amikkel meg tudják valósítani céljaikat, és sportolni tudnak. Ahogy például a hozzánk ellátogató Krajnyák Zsuzsa víváshoz kerekesszéket vesz igénybe, mint segédeszköz, vagy „kapaszkodó”, úgy mindenki másnak, minden helyzetben megadatik a maga kapaszkodója, csak észre kell azt venni, és annak segítségével küzdeni tovább. Például, ha egész életünkben orvosok akartunk lenni, de a gimnáziumban sorra kaptuk a rosszabbnál rosszabb jegyeket kémiából vagy biológiából, akkor se keseredjünk el, ne hagyjuk, hogy az álmunk, mint egy apró, jelentéktelen, megvalósíthatatlan gondolat elrepüljön a szél hátán, hanem tartsunk ki az elképzelésünk mellett, keressünk valakit, aki segít nekünk, legyen az a tanárunk, osztálytársunk vagy bárki más, akár egy könyv, és vigyük véghez amire vágyunk. Akkor is, ha ez az út sokkal rögzesebb, mint ahogy elképzeltük, mert a végén kifejezhetetlen örömet fogjuk érezni, ami mindennél fontosabb. Sőt talán így, hogy nehézségekkel teli volt az út, még nagyobb örömünk lesz, mintha egyszerűen elértük volna a célt.

Másrészt megértették velünk, diákokkal a saját életükön keresztül, hogy csak azért, mert mások vagyunk, mint a többiek, nem vagyunk kevesebbek, ugyanúgy meg tudjuk valósítani az álmainkat, ha kitartóak vagyunk. Ez a gondolat a mai világban kifejezetten fontos. Minden évben rengeteg ember szenved el bántalmazást a bőrszíne, a testi adottságai miatt, aminek következtében magát kevesebbnek fogja érezni, pedig ez egyáltalán nem igaz. Csak azért, mert más színű bőre van, vagy nem tökéletes homokóra alakja, még lehet kiváló fizikus, vagy matematikus, de a folyamatos megkülönböztetés miatt már ezt is meg fogja kérdőjelezni magában. Épp ezért gondolom, hogy a parasportolók kiváló példaképek lehetnek mindenkinek, mert ők az élő bizonyítékok arra, hogy ugyan azt mondták nekik, hogy egy végtaggal kevesebbként, nem fognak sikereket elérni, de ők a saját erejükből véghez vitték azt, nem törődve azzal ki mit gondolt róluk. Ez a kitartás és magabiztosság pedig igazán csodálatra és követendőnek minősül.

A fentiekből következően, minden évben ösztökéltek minket arra is, hogy úgy fogadjuk el az embereket ahogy vannak, ne bántsunk senkit se, még akaratlanul se. Nyomatékosították bennünk, hogy nem szabad elfelejteni azokat az emberi értékeket, amik mögött mindig ott van a fegyelem, a figyelem és az alázat is. Hogy törekedjünk arra, hogy segítséget nyújtsunk sérült társainknak, és ne okozzon feszültséget, ha valaki másabb. Illetve arra is ösztönöztek bennünket, hogy győzzük le a saját korlátjainkat, hogy legyünk nyitottak és bízzunk önmagunkban, mert csak így érhetjük el a céljainkat.

Mindez olyan tudás, ami egész életünkben el fog minket kísérni, bárhová is jutunk, mert mindenütt magunkkal és más, számunkra fontos, vagy nem fontos emberekkel leszünk körülvéve, akik mind egyediek.

A megemlékezések - amikre már hetekkel korábban elkezdtünk ráhangolódni – olyan érzéseket váltottak ki belőlünk, amikről nem is tudtuk, hogy léteznek. Még azok a diákok is csillogó szemmel, határtalan csodálattal hallgatták a sportolókat, sporttörténeti filmeket, próbálták ki akár az ülőröplabdát, akár a kerekesszékes kosárlabdát, akik egész életükben úgy gondolták, hogy őket ezek a témák teljesen hidegen hagyják. Valamilyen csoda folytán a legbelső lényünket tudták megfogni, és azt a felszínre hozni a közös programok. Mindenki ráébredt, hogy van hová fejlődnünk, hogy a sportolók példája nagyon is követendő. Ahogy tudunk, úgy kell segítenünk a többi embernek, mert egy kis apró gesztus egy egész napot szebbé tud tenni. Ezt a gondolatot erősíti bennünk az iskolában működő „Kapsolda” program is, amiben csakúgy, mint ezen a megemlékezésen, rengetegen részt szoktunk venni.

Minden csepp érzélem, amit ez alatt a háromszor egy nap alatt megéltünk, hosszú ideig bennünk maradt, jól elraktározva a szívünkben, hogy sohase felejthessük el azokat. Az ilyenkor megélt érzések semmihez se voltak hasonlíthatók. Ha egy képpel szeretnénk megfogalmazni, ahhoz tudnám hasonlítani, mintha a belsőkben egy hatalmas, ragyogó fehér gömb olvadt volna össze velünk, megvilágítva minden gondolatunkat, így megváltoztatva minket is, gondolva itt akár a világszemléletre, akár a fogyatékkal élőkről alkotott véleményünkre, mert az is nagyon pozitív irányba változott. A Magyar Parasport Napnak köszönhetően már nem hátrányos helyzetűekként gondolunk rájuk, mint ahogy ezt egész eddigi életünkben tettük, hanem olyan emberekként, akik igaz másként látják a világot, de pont ezért emelkednek ki közülünk.

Az egyik legérdekesebb következmény az volt, hogy akár több héttel később is még a hatása alatt álltunk mindannak, ami ezalatt a pár nap alatt lezajlott, és azon kaptuk magunkat, hogy újra és újra felidézünk, amit hallottunk, hogy még jobban megértsük és a magunkévá tegyük azt, hogy később olyan jó emberekké váljunk, mint mindazok, akik ezeket megtanították nekünk. Mindnyájan, akik a három év alatt ellátogattak hozzánk kifejezetten példamutató emberek, pont úgy, mint az összes többi parasportoló. Ebben teljesen biztos vagyok, mert ha nem lennének példaértékűek, akkor nem tudták volna ilyen őszintén átadni a tudásukat, és nem tudtak volna ránk ekkora hatást gyakorolni.

Maradandó élményt hagytak bennünk, amit másként nem tudtunk volna megélni. Épp ezért tartjuk fontosnak, hogy a jövőben is részesei lehessünk ennek a csodának, hogy tovább tanulhassunk arról, amiket ezek az olimpikonok már nagyon jól tudnak. A gimnázium keretein belül még 2 alkalommal vehetek részt ilyen rendezvényen, de a szellemisége egész életemben elkísér.

Óbudai Árpád Gimnázium, Karádi Virág 10.b

Budapest, 2021. 03. 11